

Děmle 3.12.2009

Dobšíková popsala své válečné útrapy

DAGMAR HUMPOLÍKOVÁ

Vranovice - Tři roky a čtyři měsíce se musela Eva Dobšíková, coby malé děvčátko, skrývat v dětské „samovazbě“. Bylo to během druhé světové války. Po tatínkovi byla totiž poloviční Židovka a hrozil jí transport do koncentračního tábora. Ten ostatně nepřežila většina jejich příbuzných.

Nyní sedmasedmdesátiletá rodačka z Vranovic vydala o svých životních útrapách knihu. Naše doba a my v ní, jak se kniha jmenuje, je cenným historickým materiálem o tom, jak v kraji Břeclavska a Brněnska probíhala válka i následující komunistické nadšení v době po osvobození.

„K napsání těchto pamětí mě vedly prozité příběhy lidí za války, nejen ten můj. Chtěla jsem leccos říct za ně, protože oni sami nemohli nebo nemohou,“ naznačuje důvody, které ji přiměly k psaní.

„Když například přišel osmačtyřicátý rok, rozdělily se

velké křesťanské rodiny kvůli politice. Jedni z nich udělali velkou kariéru díky vstupu do komunistické strany. Další členové rodiny zůstali silně věřícími a trpěli za to třeba ve vězení. Zvláštní bylo, že všichni se měli pořádku, jenže sami to nikdy navenek nepřiznali,“ upřesňuje Dobšíková.

Na včerejším křestu přímo v rodišti ve Vranovicích se v tamní knihovně sešla řada místních patriotů. Vranovice, Ivaň, Popice, Pouzdrany, to jsou vesnice, v nichž se odehrává hlavní děj. Žádná fikce, ale skutečná místa i lidé. Ti dobří jsou jmenováni, ty nedobré

autorka ušetřila toho, aby je současní pamětníci a obyvatelé poznali.

Poutavý příběh spisovatelky začíná patnáctého března 1939. Ten den se totiž v jejich domě stala tragická událost.

„Bylo ošklivé, mlhavé ráno. Naši jako obvykle stáli u rádia a poslouchali zprávy. Najednou zpozorněli. Němci zabrali hranice. „To je zlé,“ řekla maminka a doprovodila mě do školy. Zanedlouho pro mě přišla pomocnice. „Evičko, tatínek se ti zastřelil, víš to už?“ řekla a odvedla mě domů. Tatínek tam ležel v kaluži krve. Když další den přijeli pohřebáči a ukládali ho do rakve, zazvonilo u nás gestapo. Přišli si pro tatínka. Pohřebáči museli znovu otevřít zpola zatlučené víko rakve, aby se gestapáci přesvědčili, že je otec skutečně mrtvý,“ naznačuje úryvky z knihy Dobšíková.

V knize se ovšem čtenáři dozvědí i o tom, jak a proč lidé z regionu prožívali poválečné komunistické nadšení.

